

[Niels Helveg Petersen.]

bl. a. også på grund af de arbejdsgiverbidrag, som efterhånden i Sverige er blevet tyngende, foretrækker i en række tilfælde at placere deres investeringer i udlandet med det resultat, at Sverige i længere tid har haft en arbejdsløshed, som vi ikke har, og jeg tror, det skyldes, at man bevidst har satset på de store virksomheder og samtidig har indført belastninger, som de store virksomheder kan kaste af sig ved at placere sig andre steder.

Det kunne være fristende at gå ind i hele diskussionen om ekspropriation i forbindelse med denne lovgivning. Jeg skal ikke gøre det. Den tid, der står til rådighed, gør det ikke muligt at behandle spørgsmålet på forsvarlig måde, men jeg vil sige, at det spørgsmål, som melder sig på grund af tvangskonverteringen af lønmodtagerkapital til aktiekapital, i folketingsudvalget må drøftes meget grundigt. Den form for tvangsafstivelse genfinder man delvis i det skitseforslag, det debatoplæg, som mit parti har fremsat, og vi vil derfor føle en særlig forpligtelse til at underkaste denne side af sagen en grundig vurdering i udvalget.

Jeg skal dernæst vende mig til de økonomiske sider af sagen. Hvem skal betale for disse mange tusinder, som den enkelte skal have? Og hvem skal betale de mange milliarder, som fonden til syvende og sidst kommer til at omfatte? Ja, i det lange løb er jeg ikke meget i tvivl om, at det hovedsagelig bliver lønmodtagerne selv, der kommer til at bære denne fondsopbygning. I starten derimod er det meget tænkeligt, ja, vel sandsynligt, at omkostningerne bliver båret af os alle sammen i form af omkostningsstigninger, som overvæltes på priserne. Det er vel især et problem, som vil opstå i begyndelsen, i opbygningsperioden, men i det lange løb må man regne med, at den forøgelse af opsparingen, der skabes, i hovedsagen betales af lønmodtageren i form af en lavere reallønssstigning end ellers. Det vil sige, at der her er tale om en form for tvungen opsparing. Det forekommer mig, at regeringen forsøger at dække over det. Man taler nok om, at der ud af dette kommer en øget opsparing, men ikke om, hvem der betaler den, og det efterlader unægtelig det indtryk, at man ligesom søger at hente en forøgelse af opsparingen ud af den blå luft,

uden at det generer nogen. Regeringen kan ikke lide, man taler om, at dette lovforslag er en lønskat eller en anden form for tvungen opsparing. Jeg synes, regeringen tager fejl, når den vender sig imod sådanne betragtninger, for det er ikke ment som en fornærmelse at kalde dette en tvangsopsparing, det er faktisk ment som en venlighed. Det er jo det mest venlige, man kan sige om regeringens lovforslag, at det er en tvangsopsparing, for hvis det ikke er en tvangsopsparing, hvad er det så? Så er det en omkostningsforøgelse, som overvæltes på priserne, som sætter gang i inflationen, og som derfor virker særlig uretfærdig over for mennesker, som lever af en lønindkomst.

Lønmodtagerne skal altså betale den helt overvejende del af de bidrag, de selv får ud af det. Men hvad får de så ud af deres opsparing til sin tid? Ja, de får retten til at hæve nogle penge efter nogle års forløb. Men hvis nu denne udtrækning af midler fra lønmodtagerfonden fører til et uønsket højt forbrug, hvad sker der så? Ja, hvad gør en finansminister, når der udvikler sig et uønsket stort forbrug eller en uheldig finanspolitisk udvikling? Han strammer til. Det vil den til enhver tid siddende finansminister finde ud af, og i denne situation har han jo allerede været nødt til at gøre det forinden for at skaffe midler til at betale de statsansattes bidrag til ordningen. Og hvert eneste byråd her i landet har været nødt til at stramme deres egen finanspolitik for at skaffe penge til at betale bidrag med for deres ansatte.

I det materiale, som er offentliggjort fra Industrirådet netop i dag, er det opført, at med den vækst, som finder sted i antallet af offentligt ansatte, vil efter nogle års forløb næsten halvdelen af bidraget til lønmodtagerfonden blive betalt af de offentlige kasser. Intet illustrerer vel egentlig bedre, hvem det er, der skal betale for denne centralfonds opbygning. Det skal vi alle sammen. Dette bidrag på næsten halvdelen af de samlede bidrag, som efter Industrirådets beregninger skal betales af de offentlige kasser, bygger på den forudsætning, at man følger perspektivplanredegørelsens forudsætninger om udviklingen af ansatte i den offentlige sektor, og denne forudsætning har ikke hidtil været holdbar, det skal jeg medgive. Vi har jo sprængt perspektivplanre-